

Beenwerk dat recht onder de dieren staat, natuurlijk kalven en zeker geen extreme spiermassa, zo luidt het fokdoel van de Belgische blauwen in Australië. De kruislingfokkerij gaat een grote toekomst tegemoet, denken Suzanna Malcolm Reedy.

Belgische blauwen in Australië. Op het eerste gezicht lijken het twee tegenstrijdigheden: een intensief vleesveeras dat vraagt om hoogwaardige voeding houden in een land waar het er sober aan toe gaat. Australië lijkt een land waar alleen de Black Angus en Herefords de droge weilanden met matige kwaliteit gras kunnen omzetten naar een goed stukje vlees. Toch duiken er Belgische blauwen op in het landschap. Zo'n veertig fokkers en ongeveer 150 zuivere blauwen telt het Australische stamboek. Malcolm Reedy is secretaris van de club die in het verleden nog veel meer leden telde. 'Door geboorteproblemen, erfelijke afwijkingen en slecht beenwerk zijn fokkers afgehaakt', vertelt de 45-jarige enthousiaste fokker die zich gesteund weet door zijn vrouw Suzanna (36). 'We moeten enorm veel aan promotie en publiciteit doen om het negatieve imago van de blauwen weer op te poetsen.'

Dertig jaar terug

Het echtpaar weet dat de extreme fokkerij van de Belgische blauwen in België geen toepassing vindt bij de Australische omstandigheden. 'Die enorme bespiering kent bij ons geen aanhangers. De gebreken die erbij komen vinden we onacceptabel', luidt de mening van Malcolm. 'Wij moeten hier concurreren met dertig andere vleesveerassen en om die competitie te winnen moeten de dieren gewoon perfect zijn.' Zijn advies aan België: 'Zet de klok dertig jaar terug en begin opnieuw met de fokkerij, maar selecteer alleen op correcte dieren, ook al moet je toegeven op bespiering.' Intussen doen de Australiërs het op hun eigen manier. Slechts enkele zuivere blauwefokkerijen zijn er te bekennen 'down under'. De meeste veehouders werken met de blauwen zoals de Reedy's. Ze gebruiken de dieren voor het kruisen met andere rassen. 'Er is een gouden toekomst voor de Belgische blauwe als kruisingstier. Ze past het best op de Britse vleesrassen zoals de Aberdeen Angus en de Hereford. Zo'n kruisling is zwaarder en minder vet. Het vlees mag echter niet te mager worden, dus kruisen met Europese rassen zou bete-

kenen dat er geen randje vet meer op zit. Dat willen de slagers absoluut niet.' De koeien die Malcolm selecteert moeten aan de Australische eisen voldoen. 'Het beenwerk moet er recht onder staan', noemt hij als belangrijkste eis. 'De klauwen aan de voorpoten moeten recht naar voren wijzen en de achterbenen mogen niet slingeren.' De strenge eisen aan het onderstel hebben alles te maken met de omstandigheden in Australië. Op grote glooiende weiden van vele hectaren moeten de dieren hun voer bij elkaar zoeken.

Malcolm en Suzanna Reedy: 'Zet de klok dertig jaar terug en begin opnieuw met de fokkerij, maar werk met correcte dieren ook al moet je toegeven op bespiering'

'Hier komen geen brokken of graan op het erf', verzekert Malcolm ons. 'Ze moeten mobiel zijn, anders is het gedaan met het dier.'

Keizersnede te duur

Het bedrijf van Malcolm en Suzanna dat gevestigd is in Garfield, een uur rijden ten oosten van Melbourne, is met 500 dieren (de meeste kruislingen) en 202 hectaren relatief klein. Er heerst een strenge kostprijsstrategie. Een keizersnede is weliswaar geaccepteerd in Australië, maar met

True type Margaret (v. Carillon) kalft vanzelf, is bijna twaalf jaar oud en geboren uit een Belgisch embryo

een prijskaartje van 210 euro en een vleesprijs van 2,10 euro per kilo geslacht gewicht valt de rekensom negatief uit. Het fokdoel op het fokbedrijf is gericht op de verkoop van stiertjes aan vleesveebedrijven. Daarvoor gebruiken ze koeien die 50, 75 of 100 procent blauw bloed voeren. 'Ze moeten veel ruimte tussen de zitbeenderen hebben', vertelt Malcolm over de selectiecriteria om de kalveren op de natuurlijke manier op de wereld te zetten. 'Wij hebben hier nooit keizersneden.' Het belangrijkste aspect bij het voorkomen van keizersneden noemt hij overigens voeding. 'Vier tot zes weken voor het kalven gaan de dieren in een aparte groep op zeer

schraal grasland. De laatste maand groeit het kalf het hardst en zo voorkomen we dat het te zwaar wordt.'

Reedy heeft geduld met zijn zoogkoeien, want zonder keizersnede gaan ze jaren mee, zoals de als embryo uit België geïmporteerde Margaret (Carillon x Galopeur). 'Ze heeft bij haar vorige eigenaar twee keizersneden gehad', reageert Malcolm op de strepen aan de linkerkant van haar zij. 'Hier heeft ze alle kalveren natuurlijk ter wereld gebracht.'

18 euro per week

Voor de stierkalfjes staan de vleesveehouders in de rij. 'Er is meer vraag dan aanbod',

vertelt Suzanna over de wachtlijst. Malcolm selecteert de stieren op hun conformatie, kleur en beenwerk. Niet op bloedvoering. 'Soms gaan er wel eens zuivere dieren naar de slachterij omdat ze te extreem zijn of slechte benen hebben.' Voor 1800 tot 2400 euro wisselen de dieren van eigenaar. Maar het verlesen vormt ook een belangrijk onderdeel van de handel. Voor 18 euro per week verhuren ze een blauwe stier. 'Soms is het ook gratis', verklaart Suzanna. 'We moeten nog behoorlijk knokken tegen het vooroordeel van zware geboorten. Door een stier gratis uit te lenen of zelfs sperma weg te geven hopen we op een goede mond-tot-mondreclame.' Negen van de tien huurders koopt de stier later toch, weet Malcolm, terwijl hij een mooi voorbeeld geeft van overtuigingskracht. 'Onze stier Rembrandt sprong bij de Herefords van de burens in het weiland. Ik heb maar niets gezegd want dan zou de veehouder slapeloze nachten krijgen. Maar na negen maanden kwam hij natuurlijk wel met een verbaasd gezicht omdat de koe vanzelf gekalfd had van een vijftig procent Belgisch witblauwkalf. Later bedankte hij me nog eens toen het kalf honderd euro meer had opgebracht op de markt.' Voor hun eigen aanfok gebruiken de Reedy's rietjes die ze jaren geleden aankochten. Carillon, Affectif, Eclatant, Inexes, Glouton, Soiffard, Hero, Cactus, Buffalo, Kara en Favori. 'We weten te weinig van de jonge stieren.' De stierencatalogi waarin de nieuwste aanwas staat afgebeeld biedt ook geen uitkomst. 'Je kunt de beenkwaliteit niet beoordelen op deze foto's.'

Alice Booij

De hoogdrachtige dieren krijgen een karig rantsoen om zware kalveren te voorkomen

Australische fokker Malcolm Reedy verleast stieren om vleesveehouders te overtuigen 'België voor ons geen voorbeeld'

